

Full diocesà

6 de novembre del 2016

p4 – Diumenge vinent, clausura diocesana de l'Any de la Misericòrdia

p6 i p7 – Memòria de l'escolapi i poeta Ramon Castelltort i Miralda

Diumenge 13 de novembre, jornada de Germanor:
AMB TU, som una gran família

«Déu no és Déu de morts, sinó de vius, perquè per a ell tots viuen»

Diumenge XXXII de durant l'any / Cicle C

Lectura del segon llibre dels Macabeus

En aquells dies, set germans, que havien estat detinguts amb la seva mare, eren forçats pel rei, sota la tortura d'assots i de fuets, a menjar carn de porc, que la Llei prohibia. Un d'ells, parlant per tots, digué: «Què vols saber de nosaltres amb aquest interrogatori? Estem disposats a morir abans que violar les lleis rebudes dels nostres pares.» El segon, a punt d'expirar digué: «Tu ens pots privar d'aquesta vida, botxí, però el Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna.» Després d'aquests va ser torturat el tercer. Tragué la llengua de seguida, tan bon punt li ho demanaren, estengué les mans sense por i digué amb una noble generositat: «Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt.» El rei mateix i els de la seva comitiva quedaren corpresos de la valentia d'aquell noi, que tenia per no res el dolor de les tortures. Mort aquest, turmentaren el quart amb la mateixa crueltat. A punt d'expirar deia: «Ara que morim a mans dels homes, és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dóna de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida.»

(7,1-2,9-14)

Salm responsorial

Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n, Senyor.
(Salm 16)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, que Jesucrist mateix, el nostre Senyor, i Déu, el nostre Pare, que ens ha estimat tant i ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança, conforti els vostres cors i els faci constants en tota mena d'obres bones i de bona doctrina. Finalment, germans, pregueu per nosaltres: que la Paraula del Senyor es propagui pertot arreu i sigui glorificada com ho ha estat entre vosaltres, i que Déu ens alliberi dels homes irresponsables i dolents, perquè no tothom té la fe. El Senyor és fidel. Ell us farà constants i us guardarà del Maligne. Us tenim tota la confiança en el Senyor, i sabem que tot això que us recomanem ja ho feu i continuareu fent-ho. Que el Senyor encamini els vostres cors a estimar Déu i sofrir amb constància com ho féu Jesucrist.

(2,16-3,5)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, uns saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que els homes hagin de ressuscitar. [Per això li proposaren aquesta qüestió: «Mestre, Moisès ens va prescriure que si un home casat mor sense fills, el seu germà es casi amb la dona del difunt, per donar descendència al seu germà. Doncs bé: hi havia set germans. El primer, que era casat, morí sense fills. El segon, el tercer, i així fins al setè es van casar amb la dona del difunt i moriren sense deixar fills. Finalment ella també morí. Aquesta dona, per tant, en la resurrecció, de quin dels set serà l'esposa? Perquè tots set s'hi havien casat.»] Jesús els respongué: «En el món present els homes i les dones es casen, però els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà i en la resurrecció dels morts no es casaran, perquè ja no podran morir mai més. Pel fet de tenir part en la resurrecció són iguals que els àngels i són fills de Déu. I que els morts han de ressuscitar, Moisès mateix ho deixa entendre en el passatge de la Bardissa que no es consumia, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Déu no és Déu de morts, sinó de vius, perquè, per a ell tots viuen.»

(19,1-10)

«El Senyor és fidel. Ell us farà constants i us guardarà del Maligne»

Darreres controvèrsies

Josep Molist i Rifà, prev.

El fragment del segon llibre dels Macabeus descriu un episodi de resistència davant la imposició del culte pagà. La tortura despietada expressa la brutalitat d'Antíoc IV Epífanes, l'executor del poder hel·lènic. L'autor posa en boca dels torturats paraules sàvies i, sobretot, una confessió de fe. El martiri és fecund i fins i tot revelador. La força dels macabeus es troba en l'esperança de la resurrecció.

Aquesta primera lectura esdevé el pròleg de l'evangeli. Jesús ja ha arribat a Jerusalem. Una controvèrsia a l'atri del temple, el fòrum del judaisme. Els saduceus eren la casta sacerdotal. Instal·lats en el poder, monopolitzaven l'administració i la gestió del temple, signe i àmbit del poder jueu en temps de Jesús. Negaven i ridiculitzaven la fe en la resurrecció dels morts, mentre que els fariseus havien convertit el tema en cavall de batalla teològica. Per tal de posar a prova el messtratge de Jesús proposen una situació absurda, basada en una estúpida casuística. Però Jesús introdueix un altre llenguatge: en la vida eterna serem com els àngels. I no ho hem d'entendre en el sentit gnòstic, de convertir-nos en éssers incorporis i espirituals, sinó en el sentit que els àngels són els qui beneeixen Déu i contemplen la seva glòria. Ja només desitgen i viuen per a la bellesa. La doctrina paulina de la resurrecció subjau en el text lucà. Per això, la parusia no ha de crear en els cristians imaginacions fantasioses, perquè estem convençuts d'allò que diu sant Pau als romans: «Tant si vivim com si morim som del Senyor» (Rm 14,8). Aquesta és la bona doctrina en la qual ens hem de mantenir.

La imatge

«Déu digué a Moisès: Jo sóc el Déu del teu pare, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob» (Ex 3,6). Jesús se serveix d'aquestes paraules per a ensenyar que en el futur hi haurà una vida nova per la resurrecció, ja que «Déu no és Déu de morts, sinó de vius, perquè gràcies a ell tots viuen» (Lc 20,38).

Foto: Moisès i la bardissa ardent (1642-45). Sebastien Bourdon. Museu de l'Hermitage

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

7 dilluns

— Sant Ernest, bisbe (†1148)
— Sant Fortià màrtir
Titus 1,1-9 / Salm 23 / Lluc 17,1-6

8 dimarts

— Sant Godofred, bisbe (1066-1115)
Titus 2,1-8.11-14 / Salm 36 /
Lluc 17,7-10

9 dimecres

— La Dedicació de la Basílica del Laterà (s.VI)
— Sant Teodor, màrtir (†304)
Ezequiel 47,1-2.8-9.12 / Salm / 45 /
Joan 2,13-22

10 dijous

— Dedicació de la catedral de Solsona
— Sant Lleó el Gran, papa i doctor de l'Església (s.V)
— Sant Andreu Avel·lí, prevere (1521-1608)
Filèmon 7-20 / Salm 145 /
Lluc 17,20-25

11 divendres

— Sant Martí de Tours, bisbe (†397)
2 Joan 4-9 / Salm 118 / Lluc 17,26-37

12 dissabte

— Sant Josafat, bisbe (1580-1623)
— Sant Emilià, prevere (†574)
3 Joan 5-8 / Salm 111 / Lluc 18,1-8

13 Diumenge XXXIII de durant l'any / Cicle C

— Sant Leandre, bisbe (s.VI)
— Sant Estanislau, jesuïta (1550-1568)
— Sant Dídac, religiós (1400-1463)
Malaquies 3,19-20a / Salm 97 / 2
Tessalonicencs 3,7-12 / Lluc 21,5-19

Diumenge vinent, clausura diocesana del Jubileu de la Misericòrdia

Diumenge vinent, dia 13 de novembre, tindrà lloc la celebració conclusiva del Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia a la nostra Església diocesana de Vic. A 2/4 de 6 de la tarda s'oficiarà una missa, presidida pel nostre bisbe Romà. Tots els diocesans hi som convidats.

Balanç de l'Any de la Misericòrdia (II)

El diumenge 13 de desembre a la tarda es convocava a una processó de la parròquia del Carme de la ciutat de Vic fins a la catedral. Una corrua de fidels travessava la plaça Major i els carrers medievals que porten a la plaça de la Catedral. Aquesta celebració eucarística, així com la manifestació pública de la fe, nombrosa i devota, va aplegar fidels d'Igualada, Manresa, Ripoll, Guillerics... i va representar un inici significatiu d'aquest any, del qual s'esperen moltes gràcies.

A partir d'aquell dia, han sovintejat els romiatges a la catedral provinents de parròquies rurals o urbanes, especialment els dissabtes. S'acostuma a celebrar l'eucaristia a la cripta, es visita la catedral, es rep el sagrament de la penitència i es prega per les intencions del Sant Pare tot passant per la la Porta Santa.

A propòsit de la porta, cal indicar que s'ha agençat una entrada adequada amb la llegenda «PORTA SANTA» a l'exterior que convida a entrar. I a propòsit del sagrament de la penitència, al llarg d'aquest any s'ha concretat un horari de confessions que possibilita la recepció d'aquest sagrament de guarició per part dels fidels i pelegrins que s'hi atansen.

Els horaris del sagrament de la penitència són quatre hores diàries: de 10 a 12 durant el matí i de 5 a 7 durant la tarda. S'ha fet un horari i molts preveres, una dotzena, s'han responsabilitzat d'una o dues hores a la setmana per a atendre confessions a la catedral. Cal fer constar, especialment els primers dies, l'afluència nombrosa de penitents que individualment cercaven aquest sagrament restaurador. D'altres, integrants de grups o parròquies, intentaven rebre el perdó amb motiu del pelegrinatge a la catedral.

Per a completar aquest tema de la penitència sacramental, cal recordar també que, en el temps de Quaresma, el mateix bisbe Romà va presidir tres celebracions comunitàries de la penitència: a Vic, a Manresa i a Igualada.

Tots els diocesans
som convocats a 2/4
de 6 de la tarda a la
catedral de Vic

Càritas diocesana denúncia la precarietat de les treballadores de la llar

Avui, Càritas pot afirmar que entre les persones que s'acompanyen hi ha treballadors i treballadores que, tenint un lloc de treball, són llocs de treballs precaris, indecents, amb salaris que no permeten viure amb certa dignitat i ni molt menys cobrir les necessitats més bàsiques. Càritas constata i denuncia que els ingressos dels assalariats a temps parcial estan en una gran part per sota del llindar de la pobresa.

L'actual campanya per un treball decent el volem visibilitzar en un sector concret: el treball que realitzen moltes dones com a treballadores i cuidadores de la llar. Càritas treballa per dignificar el sector del treball de la llar, una

ocupació molt marcada pel treball submergit, la precarietat i la falta de garanties en les condicions laborals bàsiques. Càritas ha estat des de fa anys treballant per la dignitat del treball domèstic. El treball a la llar, malgrat que la normativa actual sobre les treballadores a la llar garanteix certes millores, continua mantenint la professió en una alta precarietat. D'ençà que en el 2011 (Llei 271/2011 - Actualització, adequació i modernització del sistema de la seguretat social) es va establir el nou règim per a les treballadores de la llar, passant d'un règim especial a un sistema especial dins el Règim General, ha suposat canvis respecte a la millora de drets de les persones.

Jubileu dels empresonats

El dissabte 22 d'octubre el senyor bisbe, acompanyat pels seminaristes i un grup de joves voluntaris, va celebrar la missa jubilar al Centre Penitenciari Lledoners, a la comarca del Bages.

Un bon grup de presos van participar-hi. Després van compartir tots una estona de tertúlia amb els interns i una intensa visita per tot el Centre Penitenciari.

Memòria de Ramon Castelltort i Miralda, escolapi i poeta

Jaume Ferrer i Piñol

El P. Ramon Castelltort i Miralda, escolapi, va néixer a Igualada el 8 de setembre de 1915 i morí a Barcelona el 10 de gener de 1966. La seva vida s'estroncà força jove, a cinquanta anys. El 7 d'octubre proppassat es va celebrar a la Biblioteca Central de la capital de l'Anoia, un acte de memòria qualificat com «d'inventari cultural per a Igualada».

Autoritats diverses ho resumiren així en la valoració feta en els seus parlaments durant la sessió, i també es manifestaren semblantment el centenar llarg d'espectadors que ompliren a vessar aquell espai. Ens en volem fer ressò en aquesta pàgina per la qualitat humana, religiosa i literària de la persona homenatjada en els seus 100/50 anys. Així s'anunciava: cent del naixement i cinquanta de la mort, efemèrides que s'han acomplert ben recentment.

L'autodenominada «Comissió Amics del Pare Castelltort» tingué cura de l'organització de l'acte, amb el suport del Departament de Cultura de l'Ajuntament i de l'alcalde igualadí, Marc Castells, el qual fou present a la biblioteca, acompanyat del regidor de Promoció Cultural, Pere Camps. Hi havia representació de l'Escola Pia de Catalunya, amb el seu vicari provincial, P. Josep Ma. Canet, l'arxiver, P. Joan Florensa, el director de l'Escola Pia d'Igualada, Jaume Ars,

i la directora del Col·legi P. Ramon Castelltort d'Igualada, Ester Garriga. Amb una àmplia representació familiar del poeta: havien estat dotze germans, dels quals només sobrevisseu la Mercè, carmelita descalça. Altres persones vingudes de Barcelona, com Octavi Fullat, membres de Poesia Viva de la ciutat comtal, ex-alumnes i persones foranes volgueren ser presents en aquest homenatge de la ciutat.

Jaume Ferrer va ser autor del guió i conduí l'acte, en el qual intervingueren els Antoni Miranda, Adoració Aliberch, Maria Castelltort, Arnau Pujol i Claudina Canals.

Aquesta darrera s'encarregà també d'oferir al piano composicions adients a la temàtica, amb un excel·lent audiovisual d'Òscar López i l'enregistrament d'un poema recuperat amb la veu del pare Ramon (reservat, com a sorpresa, per a la cloenda de l'acte). Però qui fou i qui es el Pare Ramon Castelltort? Aquestes foren les preguntes que s'encarregà de contestar Joan Valls, professor de literatura castellana. Va resseguir de manera didàctica el context i l'entorn social de l'època del poeta, i apropà als assistents el perfil peculiar de l'escolapi igualadí.

El professor Valls oferí detalls biogràfics i valoracions lite-

ràries de l'obra del pare Ramon, fruit del seu propi coneixement professional, i també resumí opinions de destacades personalitats del seu temps. La major part de l'obra la va concebre en castellà, llengua emprada en la seva formació. Són els anys passats a Iratxe (Navarra), a Albelda (Logronyo) i també a Estella (Navarra altra volta). Tornà a Barcelona, però l'any 1961 va ser destinat a Madrid. Fora de Catalunya serà «el catalán»; però, quan torna a Barcelona, el fet d'escriure en castellà tampoc no li facilitarà l'entrada en determinats cercles culturals de la seva benvolguda terra nadiua.

Tenia devoció recíproca, i abundant correspondència, amb intel·lectuals de l'època, com Eduardo Marquina o José M. Pemán. Va ser mestre d'infinitat d'alumnes després famosos, «fou articulista de premsa, assagista, dramaturg, traductor —tot això ens ho recordava el senyor Valls—, conferenciant a París, a Milà, a Lovaina, a Coimbra i a la Universitat Pontifícia de Salamanca, on fins i tot li van oferir una càtedra, i poeta». El P. Castellort va ser considerat, potser, el més important poeta religiós de nostra postguerra. Un gran místic, d'una religiositat que —veus importants deien d'ell— «no tenia res a

envejar a santa Teresa de Jesús o a sant Joan de la Creu». Aquest misticisme, el seu lirisme, es convertia en tendresa infinita quan escrivia poemes en català a la seva família i particularment a la seva mare, la «nena dels ulls dolços», a la qual venerava, i enyorava des de la distància.

El debut com a poeta —directe i abassegador— el va fer amb «Mi soledad sonora» (se'n va oferir un fragment, en veu en off, per part de Maria Teresa Ratera). Alguns dels llibres o poemes més celebrats van ser, entre altres, «Poema del ciego que vio a Cristo», «Nadal de guerra» (en català), «Arpa en éxtasis», «Voz sin alas», «Viento que gime», «...tan herida de adioses», les antologies... i l'inevitable etcètera. També de prosa lírica: «Breviari espiritual», «Padre nuestro que estás en los cielos», «Ecos y perfiles (de baladas, salmos místicos, coloquios místicos, parábolas...)». Vuit obres de teatre (una d'elles, «José de Calasanz», 1949, Premi Piquer de la Real Academia Española de la Lengua). Llibres d'assaig, i una vintena de traduccions. I les homilies com a sacerdot, que es diu que eren excepcionals.

Una figura bastant desconeguda, que caldria conèixer i recordar.

El llibre

Salm del fill sacerdot

Ramon Castellort

*Si un dia a Déu li vaig poder ¡sí! /
és, Mare, perquè a l'aula / primera
dels teus braços vaig capir / la
primera paraula / amb què Crist
preguntava: Em vols seguir?
I si en deixar els teus braços / —
plorós, prò decidit— no hi vaig tor-
nar / és perquè vas guiar els meus
primers passos, / senyalant-me
l'encís d'un més enllà.
I em va ser dolç seguir / la llum de
Déu, renunciant al món / perquè
em vas ensenyar cada matí / a fer-
li un bes al front.
¿T'estranyaràs encara / si l'aire
pren un caire de cançó / i em tre-
mola la veu en dir-te ¡mare! / amb
la mateixa tremolor / amb què
acotat avui damunt de l'ara / he dit
uns mots de Consagració?
Tot el miracle de la meua veu / és
l'amor teu esdevingut miracle. /
No pesa gens la creu / quan una
Mare ens fa de Cirineu / i venim
del Cenacle!
Ser sacerdot i tenir mare encara!
/ Hi pot haver joia més gran? / Si
fins Déu va voler-se fer un infant /
per poder tenir mare!*

Glossa

In aeternum misericordia eius (Sl 136)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Des del 13 de desembre de l'any passat, en què feren l'obertura de la Porta Santa, moltes vegades hem cantat l'himne de l'Any Sant de la Misericòrdia, en el qual repetim de manera litànica: *In aeternum misericordia eius*. Aquestes paraules del salm 136 expressen l'alegria del poble d'Israel en recordar les obres que Déu ha fet a favor d'ell: la seva misericòrdia és eterna. Vint-i-sis vegades es repeteix la paraula «misericòrdia». L'amor misericordiós de Déu és indefectible, mai no tindrà fi, mai no decaurà.

Ara, ben a prop de la data de la clausura de l'Any de la Misericòrdia, hem d'agrair al Senyor tots els dons de gràcia i de misericòrdia que ell ha vessat en els nostres cors en aquest any sant. Per això som convocats tots els diocesans a la nostra catedral de Vic, el diumenge 13 de novembre, per a donar gràcies a Déu per l'Any Sant de la Misericòrdia. Amb joia vam obrir la Porta Santa, i ara amb joia, també, l'hem de cloure. Moltes han estat les històries de gràcia. El Senyor amb la seva misericòrdia ha anat perdonant i guarint, enfortint i alliberant els nostres cors. El sagrament de la confessió ha estat celebrat abundantment en el lloc sant de la catedral i arreu de la diòcesi. Els missioners de la misericòrdia ens han visi-

tat i hem pogut escoltar la seva predicació i han pogut escoltar la nostra humil confessió. Molts pelegrinatges jubilars s'han fet a la catedral i, com a bisbat, hem pelegrinat a Montserrat i altres llocs com Roma o Terra Santa. Infants i joves, matrimonis i famílies senceres, grups de catequistes i de religiosos, venint com a parròquies o arxiprestats, com a associacions o individualment, hem travessat amb fe la Porta Santa.

Hem de donar gràcies així mateix per totes aquelles persones que per la malaltia o la incapacitat han rebut el do de la misericòrdia a les seves cases o residències sanitàries. No puc deixar d'anomenar els qui en la presó han celebrat el gran do de la misericòrdia, amb la certesa de l'amor de Déu que mai no abandona, que sempre perdona i dóna esperança i llibertat. Però la misericòrdia no sols l'hem rebuda, sinó que del nostre cor ha passat al cor i a les mans dels nostres germans més necessitats. Certament que les obres de misericòrdia corporals i espirituals les hem viscudes d'una manera especial en aquest any de gràcia. I viure-les és motiu també d'acció de gràcies al Senyor perquè ens ha fet el do de poder ser instruments de la seva misericòrdia.

